

Acum, a plecat...

Pe Răzvan Codrescu l-am cunoscut în urmă cu trei decenii. O viață de om. Mi-a fost teamă întotdeauna să scriu – fie și câteva rânduri – despre opera sa, considerând că alții sunt mult mai în măsură să o facă. L-am socotit mereu un uriaș. Nu doar al condeiului... Era, întâi de toate, un neîntrecut și autentic trăitor creștin. Răzvan Codrescu rămâne, fără doar și poate, un mare nedreptățit al literaturii noastre. Un poet, eseist și traducător de o valoare incontestabilă. Poate cel mai profund observator al fenomenului dreptei românești. Un analist nepărtinitor al perioadei interbelice, fără a ține cont însă de corectitudinea politică de astăzi, cu ale cărei măsuri se vrea cântărit totul. Aceasta îi va atrage – iubitorului de martiri ai neamului românesc – nu puține neplăceri. Și etichete. Mai ales etichete... Evident, puteau fi demontate rapid. Doar că Răzvan Codrescu a fost un adevărat cărturar, nu, pur și simplu, un intelectual de dreapta. Iar noblețea arareori se pretează la pogorământ.

Acum, a plecat... După ce și-a împlinit datoria. Mai întâi, pe cea de dascăl al adevăratei prietenii întru Hristos. N- o spun doar eu, ci sute de mulți alți prieteni ai săi. Deși sunt convins că acolo, Sus, alte mii și mii de iubitori ai Domnului – și cunoscuți dragi lui – îl așteaptă la ales praznic, nu ne este deloc ușor – nouă, celor de la „Lumea Credinței” –, astăzi, la vreme de rămas-bun... Credeam că mai are de adăstat – cu atât de mult folos – printre noi... Drum bun către Cer, Răzvan Codrescu!

(Lumea Credinței, octombrie 2021)